

A fehér kéz

A Lakatos Utcai Általános Iskola igazgatóhelyettese a következő elmés példamondatot találta ki Petőfi nyomdokán: „Kék ég alatt, zöld föld felett... vonul a Lakatos Iskola alsó tagozata (egy, két, há') csendben!” Majd ujját vékony ajkai elé helyezte, pisszegő hangját tompán visszhangozták a tornaterem vörös lobogókkal feldíszített bordásfalai.

Az osztály megszeppenve, már-már szótlanul vonult át a zebrán, amikor az egyik srác odasúgta a másiknak:

- Hallottál már a fehér kézről?
- Miről? - értetlenkedett a másik.
- A fehér kéz kinyúl a csatornából, és lehúzza az embereket!
- Á, hülyeség! - válaszolta tettetett magabiztossággal, a torkában gombóccal.
- Nézd csak, ott van! - heccelte tovább a cimbora, és a közeli csatorna felé mutatott.

Arra nézett, erősen hunyorított a napsütésben, de nem látott semmi különöset. Azért tovább figyelte a rácsot, közben a többiek lassan – és persze csendben – továbbvonultak. És akkor fémes csörgésre lett figyelmes. A kanálisban két fehér ujj, majd két kézfej jelent meg. Erősen megmarkolták, teljes erőből rázni kezdték a csatornarácsot.

– A fe... a fehh.. A fehér kéz!!! – üvöltötte végül teljes erőből, és rögtön a távolodó csoport felé rohant, akik ügyet sem vetettek rá, mert éppen irtózatos hangerővel azt skandálták, hogy: – Kék ég alatt, zöld föld felett vonul a Lakatos Iskola alsó tagozata (majd ordítva): Csendben!!!

Egy játékos nyári fuvallat közben arrébb lökte a csatornarácson fennakadt papírzsebkendő-foszlányt.

A batyu

A szobatársakkal együtt nézték nevetve, amint Zsolt „nővér” a harmadik emeleti gangról hatalmas batyukba kötve dobta le a koszos ágyneműket. A fehér bomba óriásit puffant a földszinten, még a „költő”, egy tíz év körüli kisfiú is hallotta, akkorát szól. Pedig ő állandóan az oxigénpalackja mellett hevert egy külön szobában, hogyha roham jön rá, meg ne fulladjon szegény. Épp versciklust írt az egyik földrészről. Ó, Afrika – így kezdődött. A többi (Ó, Európa, Ó, Amerika, stb.) már kész volt.

Aztán berobbant a tavasz a szanatóriumba is, a pollen szállt mindenfelé, a kis betegek görcsösen köhögtek.

Ugyanis Zsolt nővér ismét ledobta a batyuját, de az akkorára nőtt, hogy beborította az egész várost, és az összekötözött lepedőkből sok-sok millió apró virágmagocska szállt szerteszét a Szabadság-hegy oldalában.

Jövevények az éjszakában

Lassú, nagy gépeken érkeztek. Némán dübörögtek az antigravitációs hajtóművek, a jövevények pedig csak kikukkantottak az ablakon, és elhatározták: továbbmennek. A három úrhajó széles ívben fordult a Lágymányosi híd felett a Duna vonalába. A Bazilika tornyainál Újpest felé vették az irányt, aztán – rövidebb bolyongás után – leszálltak.

Az egyik gangos ház udvarán vakító fénycsóva és forró levegő csapott fel, vöröses árnyéket vetett a függőfolyosó rozsdás, kovácsoltvas korlátjára. Az árnyék fölött az egyik ablakban finoman megmozdult a függöny. Egy ijedt, az izgalomtól mégis élénk szempár kísérte figyelemmel az eseményeket.

Miután meggyőződött róla, hogy az úrjárművek szerencsésen földet értek, még jobban kihúzta a függönyt.

Aztán óvatosan kisettenkedett a gangra. Körülnézett, hogy látja-e valaki, de csak a lépcsőházban pislákoló homályosan egy lámpa.